

ת"פ 64326/08/22 - מדינת ישראל נגד סמיר אבו שהאב

בית משפט השלום בכפר סבא
ת"פ 64326-08-22 מדינת ישראל נ' אבו שהאב

לפני	כבוד השופט שרון דניאלי
	המאשימה
	נגד
סמיר אבו שהאב	הנאשם

גזר דין

1. הנאשם, סמיר אבו שהאב (להלן - הנאשם), הורשע ביום 21.3.23, לאחר ניהול הליך הוכחות, בעבירה של הסעת תושב זר השוהה שלא כדין לפי סעיף 12א(ג)(1) לחוק הכניסה לישראל, התשי"ב - 1952 (להלן - חוק הכניסה לישראל). הנאשם זוכה בהכרעת הדין מעבירה נוספת שיוחסה לו בכתב האישום, של הפרעה לשוטר בעת מילוי תפקידו לפי סעיף 275 לחוק העונשין, התשל"ז - 1977 (להלן - חוק העונשין).
2. על פי הכרעת הדין, ביום 16.5.22 בשעה 06:03 או סמוך לכך נהג הנאשם ברכב במחלף ניצני עוז. באותו מחלף, השוטר אור חכים סימן לנאשם לעצור את רכבו, תוך שפנה פנייה קלה על מנת לחסום את נתיב נסיעתו, ובתגובה לכך, הנאשם בלם את הרכב, ירד לשול הימני של הכביש והמשיך בנסיעה. בחלוף 10 מטרים, הנאשם עצר את הרכב, ואז פרקו ממנו מחמוד חנתולי ועותמאן מוסא שלא החזיקו באישור כניסה או שהייה בישראל, שניסו להימלט מהשוטרים אך נתפסו.
3. הכרעת הדין ניתנה כאמור ביום 21.3.23, ולאחר הקראתה עתרה ב"כ הנאשם שאורה על שליחתו של הנאשם לשירות המבחן לצורך קבלת תסקיר, לצורך בחינת שאלת ביטול ההרשעה. לא מצאתי כי יש מקום להיעתר לבקשה, ומועד שמיעת הטיעונים לעונש נדחה, גם על מנת לאפשר להגנה להציג כל ראיה בדבר פגיעה קונקרטיה בנאשם כתוצאה מהרשעתו בדין.
- ישיבת הטיעונים לעונש התקיימה ביום 8.5.23, ובסופו של הדיון הוריתי על שליחתו של הנאשם לממונה על עבודות השירות לשם קבלת חוות דעתו בעניינו. ביום 10.7.23 התקבלה חוות הדעת, ובה נמצא כי הנאשם נמצא כשיר לביצוע עבודות שירות.

טיעוני הצדדים לעונש

4. ב"כ המאשימה, עו"ד ליאור בר עמי, טען כי הנאשם, יליד 1988, פגע במעשיו בזכותה של מדינת ישראל לברור את הבאים בשעריה, וכן בזכותה להגן על שלום הציבור מפני חדירתם של שוהים בלתי חוקיים לתוך שטחיה. ב"כ המאשימה הבהיר כי פגיעת הנאשם בערכים אלו היא על הצד הנמוך, ולכל היותר הצד נמוך-בינוני,

שכן מדובר בהסעה של שני תושבים זרים ואין אינדיקציה לכך שהנאשם הפעיל שירות הסעות. ב"כ המאשימה הפנה ל"הלכת אל הרוש" (רע"פ 3677/13 מוחמד אלהרוש נ' מדינת ישראל (פורסם בנבו, 8.12.14)), ולמתחם העונש שנקבע בפסק הדין ביחס לעבירה של שהייה בלתי חוקית לצרכי פרנסה, תוך שהדגיש כי העבירה במקרה זה חמורה יותר, מן הטעם שמעשיו של המסייע הם בבחינת חוטא ומחטיא, והחומרה בכך מקבלת ביטוי גם בדברי ההסבר לתיקון מס' 26 לחוק הכניסה לישראל.

ב"כ המאשימה טען כי מתחם העונש ההולם את נסיבות המקרה נע בין 2 חודשי מאסר שניתן לרצותם בעבודות שירות ועד 12 חודשי מאסר בפועל, תוך שהפנה לפסיקה (רע"פ 2844/16 מאיר ביאלה נ' מדינת ישראל (פורסם בנבו, 13.4.16); ת"פ (שלום - באר שבע) 18335-05-15 מדינת ישראל נ' פאיז אלסאנע (פורסם בנבו, 26.5.16)).

ב"כ המאשימה הפנה לנסיבות שאינן קשורות בביצוע העבירה, ובהן חלוף הזמן מאז ביצוע העבירה והעובדה שהנאשם בחר לנהל הליך הוכחות. כמו כן, צוין כי לנאשם אין רישום פלילי אך לחובתו כ-45 הרשעות בעבירות תעבורה. ב"כ המאשימה ביקש למקם את עונשו של הנאשם בשליש התחתון של המתחם, ולהטיל עליו עונש שלא יפחת מ-4 חודשים שניתן לריצויו על דרך עבודות שירות, לצד מאסר על תנאי, קנס ופסילת רישיון נהיגה בפועל ועל תנאי.

5. ב"כ הנאשם, עו"ד נירה שגב, ביקשה בפתח טיעוניה להבחין בין עניינו של הנאשם ובין ענינם של הנאשמים שאליהם הפנה ב"כ המאשימה בפסיקה, אשר ביצעו את העבירה למטרה בעלת אופי פלילי, ולא למטרת עבודה כבענייננו, כשבאחד מפסקי הדין גם נלוותה לעבירת ניסיון להסעת תושב זר עבירה של אי ציות להוראות שוטר במדים, שבוצעה על ידי נאשם שיש לו עבר פלילי, ובין היתר בעבירות כלפי שוטרים.

ב"כ הנאשם טענה לאכיפה בררנית, מן הטעם שקיימת החמרה באכיפה כלפי אותם ישראלים שמסיעים את השוהים הבלתי חוקיים, אשר מצדם יכולים להיכנס לגבולות ישראל יותר מפעם אחת מבלי שיועמדו לדין.

ב"כ הנאשם הפנתה לכך שהנאשם שיתף פעולה עם המשטרה בחקירתו, ובהמשך נאלץ לנהל הליך הוכחות, שבסופו הוא זוכה מהעבירה של הפרעה לשוטר בעת מילוי תפקידו, ולכך שמדובר באירוע נקודתי ובהסעה ב"נסיבות קצרות", מקו התפר ולא ממש בתוך שטחי ישראל, אשר נעשתה על רקע הבאתם של עובדים לאתר בניה. עוד נטען, כי הנאשם הוא קבלן בנייה, והעסיק בעבר כחוק את אחד השוהים הבלתי חוקיים, שרישיונו אמנם פקע אך לא הייתה כל מניעה לחדש אותו, ובכך יש ללמד על היעדר פוטנציאל הסיכון בנסיבות המקרה.

6. ב"כ הנאשם טענה שיש מקום לבטל את ההרשעה, מן הטעם שמדובר בנאשם בעל רישיון קבלן, בעל חברה לעבודות קבלנות בעלת סיווג ג'2, שמעסיקה 13 עובדים, תוך שהפנתה למסמכים בעניין זה ("דו"ח ותק ענפי בבנין" של חברת א.ס. פארוק 2012 בע"מ מיום 28.4.22, הכולל רשימת עובדים בעלי רישיון, הוצא מאתר רשות האוכלוסין וההגירה; תעודת הנדסאי על שם הנאשם מיום 27.11.12; מסמך "סיווג קבלנים רשומים" של החברה מיום 16.3.20 בעניין דרגת סיווג של החברה, מסוג ג'2; אישור תשלום אגרה עבור רשם הקבלנים מיום 26.12.22; נסח רישום חברת א.ס. פארוק 2012 בע"מ, בו נרשם דבר היותו של הנאשם בעל מניות יחיד בחברה). לטענת ב"כ הנאשם, הותרת הרשעתו של הנאשם על כנה עלולה לפגוע בסיווג החברה ולשלול את אפשרותו לגשת למכרזים של משרד הביטחון, וכפועל יוצא לפגוע בפרנסתו, כמו גם בפרנסתם של העובדים המועסקים על ידו.

לחילופין, ב"כ הנאשם עתרה להשית על הנאשם עונש צופה פני עתיד, בדמות מאסר על תנאי, שהוא הרף התחתון במתחם העונש ההולם את נסיבות המקרה שנע בין מאסר על תנאי ועד מספר חודשי מאסר על דרך של עבודות

שירות. ב"כ הנאשם הפנתה למצבו האישי של הנאשם, ולכך שאשתו אינה עובדת, והוא המפרנס היחיד, שעבודתו גם מסייעת לפרנסתם של תושבי הרשות הפלסטינאית.

7. הנאשם, בדבריו האחרונים לעונש, הצטער על מעשיו, וטען כי משנת 2008 הוא עוסק בענף הבנייה, ושהוא דור שני לעובדים בענף זה. מדובר בעבירה ראשונה שלו, ולא הייתה לו כוונה להסיע שוהים בלתי חוקיים או לפגוע בביטחון המדינה. לדבריו, הוא מפרנס את חמשת ילדיו ואת הוריו הקשישים המתגוררים עמו, וכן מעסיק 13 עובדים פלסטינאיים ושני עובדים שהם תושבי הארץ. הוא הביע חרטה על כך שלא בדק את אותם נוסעים שהעלה לרכבו. הנאשם הוסיף כי החל לעבוד לאחרונה בפרויקט בנייה בתל אביב, עבור איש עסקים מוכר, שבדק אותו טרם קבלתו לעבודה, כאשר הרשעה עלולה למנוע ממנו מלהמשיך בביצוע העבודות בפרויקט, באופן שיתיר אותו ואת משפחתו ללא פרנסה.

דיון והכרעה

שאלת ההרשעה

8. שאלה ראשונה שיש לבחון היא האם יש מקום לבטל את הרשעתו של הנאשם. במשפט הפלילי בישראל נהוג כלל היסוד לפיו אדם שנמצא אשם בדין יורשע ורק במקרים חריגים תבוטל הרשעתו.

על פי כלל זה, האינטרס הציבורי מחייב כי מי שנמצא אשם בדין יורשע בעבירות שיוחסו לו, וסמכותו של בית המשפט להימנע מהרשעה נועדה למקרים מיוחדים ויוצאי דופן. כפי שנקבע בע"פ 2513/96 **מדינת ישראל נ' ויקטור שמש**, פ"ד נ(3) 682 (1996): **"שימוש בסמכות הזאת כאשר אין צידוק ממשי להימנע מהרשעה מפר את הכלל. בכך נפגעת גם שורת השוויון בפני החוק"**.

נאשם הטוען שיש להימנע מהרשעתו נדרש לשכנע את בית המשפט ששיקולי השיקום גוברים במקרה הפרטני שלו על השיקולים שבאינטרס הציבורי בהרשעתו בשים לב לחומרת העבירה שנקבע שביצע: **"הימנעות מהרשעה אפשרית איפוא בהצטבר שני גורמים: ראשית, על ההרשעה לפגוע פגיעה חמורה בשיקום הנאשם ושנית, סוג העבירה מאפשר לוותר בנסיבות המקרה המסוים על ההרשעה, מבלי לפגוע באופן מהותי בשיקולי הענישה האחרים..."** (ע"פ 2083/96 כתב נ' מדינת ישראל פ"ד נב(3), 337 (1997).

9. בהפעילו את הסמכות להימנע מהרשעה נדרש בית המשפט לאזן בין השיקולים הכרוכים בשמירה על האינטרס הציבורי, ובהם מיצוי ההליך הפלילי כדי להשיג הרתעה, אכיפה ושוויוניות, אל מול נסיבותיו האינדיבידואליות של הנאשם, ובהן טיב העבירה, חומרתה, עברו הפלילי, גילו, מצב בריאותו והנזק הצפוי לו מהרשעה. כפי שציין כבוד המשנה לנשיא השופט ש' לוי **בפרשת כתב**, אחד השיקולים שיש להביא בחשבון בעת דיון בשאלת ההרשעה הוא **"יחסו של הנאשם לעבירה, האם נוטל הוא אחריות לביצועה, האם הוא מתחרט עליה"**. אעיר, כי דבריו אלו של כבוד השופט לוי, נכתבו בהמשך לעמדת שירות המבחן ביחס לשיקולים הראויים בעיניו בשאלת אי ההרשעה, וכבוד השופט לוי אימץ את הדברים.

10. כשמדובר בנאשמים בגירים, על פי רוב, גובר השיקול הציבורי ורק בנסיבות מיוחדות, חריגות ויוצאות דופן ביותר, כאשר עלול להיווצר יחס בלתי סביר בין הנזק הצפוי מהרשעה בדין לבין חומרתה של העבירה והנזק הצפוי לעברייני מההרשעה, יש הצדקה לסטות מן הכלל המחייב הרשעה (ע"פ 2669/00 מדינת ישראל נ' פלוני, פ"ד נד(3), 685 (2000)).

הפסיקה הדגישה כי על המבקש להימנע מהרשעתו לשכנע את בית המשפט כי צפוי להיגרם לו נזק מוחשי קונקרטי

ובלתי מידתי, ואין להסתפק באפשרויות תיאורטיות, לפיהן עלול להיגרם לו נזק כלשהו בעתיד (רע"פ 9118/12 **פריגין נ' מדינת ישראל** (פורסם בנבו, 1.1.13)).

11. כאמור, על בית המשפט לבחון את סוג העבירה בה הורשע הנאשם, בנסיבותיה, ולא רק בכותרתה, ולהתחשב במכלול שיקולי הענישה האחרים, גם במסגרת הדיון בשאלת ביטול ההרשעה.

בכל הנוגע לעבירה הורשע הנאשם, של הסעת שוהים בלתי חוקיים, ציין בית המשפט העליון כי רק במקרים חריגים ניתן להימנע מהרשעה (לעניין זה רע"פ 1119/18 **מוחמד חסן נ' מדינת ישראל** (פורסם בנבו, 9.5.18); רע"פ 5861/11 **דניאל נ' מדינת ישראל** (פורסם בנבו, 18.8.11)).

עמדתו זו של בית המשפט העליון מציבה רף גבוה מאוד עבור הנאשם, שבמקרה זה הורשע בהסעת שני נוסעים. יתרה מזאת, במקרה שלפניי, הנאשם גם לא נטל אחריות על מעשיו ולא הביע חרטה אלא לאחר שהורשע בדיון לאחר ניהול הליך הוכחות. כאמור, יחסו של הנאשם לעבירה שביצע הוא נתון שיש ליתן לו משקל בעת בחינת שאלת ביטול ההרשעה.

משכך, נוטה הכף בצורה ברורה לדחיית בקשתו של הנאשם, ולמצער הוא נדרש כי להראות יפגע פגיעה קונקרטיה קיצונית ובלתי מידתית ביחס לאינטרס הציבורי בהרשעתו.

12. במקרה זה, הנאשם לא הוכיח כי ייגרם לו נזק קונקרטי המצדיק את ביטול ההרשעה.

המסמכים שבאת כוח הנאשם הציגה לפניי, ופורטו לעיל במסגרת טיעוניה לעונש, לא מבססים את הטענה כי הרשעתו של הנאשם תביא בהכרח לפגיעה בפרנסה, ולא הוצגה כל ראיה המלמדת כי הרישום הפלילי ימנע את המשך עיסוקו של הנאשם כקבלן עבודות, או ישלול ממנו פרויקט מסוים, ואף לא הוכח שהנאשם מועסק על ידי גופים בטחוניים באופן שימנע את פנייתו למכרזים עתידיים מטעמם.

בהקשר זה הוצגו לפניי תקנות רישום קבלנים לעבודות הנדסה בנאיות (ערעור מהימנות והתנהגות בניגוד למקובל), תשמ"ט - 1988. תקנה 1 לתקנות אלה קובעת כי "**כל עבירה של עוון או פשע לפי חוק העונשין...**" יש בה כדי לערער מהימנותו של קבלן לעבודות הנדסה בנאיות, אך לא הוכח כי הרשעתו בתיק כאן תוביל בהכרח לביטול רישונו.

בנסיבות אלו, בשים לב למעשיו של הנאשם ולעבירה בה הורשע, אינני מוצא להיעתר לעתירת באת כוחו לבטל את הרשעתו.

קביעת העונש ההולם

13. במסגרת הדיון בשאלת העונש ההולם בעניינו של הנאשם על בית המשפט לקבוע תחילה את מתחם העונש ההולם בהתאם לעקרון ההלימה, תוך התחשבות בערכים החברתיים שנפגעו, במידת הפגיעה בהם, במדיניות הענישה הנוהגת ובנסיבות הקשורות בביצוע העבירות בהן הורשע (סעיף 40 לחוק העונשין). בשלב שני, על בית המשפט לגזור את העונש המתאים לנאשם בתוך מתחם העונש ההולם, בהתחשב בנסיבות שאינן קשורות בביצוע העבירות (סעיף 40 לחוק העונשין).

14. בתיק זה, הערכים המוגנים שנפגעו מביצועה של העבירה הינם סמכותה של המדינה לברור את הבאים בשעריה, ריבונותה, והפגיעה האפשרית בבטחון המדינה.

בית המשפט העליון עמד על חומרת עבירת ההסעה של שוהים בלתי חוקיים, שמהווה סכנה הן לציבור הרחב והן

ללקוחותיו של המסיע, וחזר על כך שחטאם של המסיעים גדול מחטאם של השוהים הבלתי חוקיים, שכן הראשונים חוטאים ומחטיאים את הרבים (רע"פ 1441/14 **חמים נ' מדינת ישראל** (פורסם בנבו, 9.12.14); רע"פ 3173/09 **פארגין נ' מדינת ישראל** (פורסם בנבו, 5.5.09).

עוד נקבע על ידי בית המשפט העליון, כי אדם המסיע רכב עמוס בשוהים בלתי חוקיים פוגע בביטחון המדינה, ועלול להימצא מסייע ביצירת תשתית לפעילות חבלנית. שכן, גם אם אין בכוונת המסיע לגרום נזק בטחוני, לעולם אינו יכול לדעת בוודאות מי כל נוסעיו, ומה זומם מי מהם (ע"פ 617/15 **רשק מונטר נ' מדינת ישראל** (פורסם בנבו, 2.4.15); רע"פ 3674/04 **סאלם נ' מדינת ישראל** (פורסם בנבו, 12.2.06)).

אם כך, בית המשפט העליון התווה מדיניות ברורה המבחינה בין השוהה הבלתי חוקי לבין מי שהסיעו, הלינו או העסיקו. עמדה זו כשלעצמה מצדיקה את דחיית טענת הנאשם בדבר אכיפה בררנית ביחס לשוהים הבלתי חוקיים, ומחייבת גם החמרה בעונשו של המסיע ביחס לעונשו של השוהה הבלתי חוקי.

15. גם חוק הכניסה לישראל עורך הבחנה כזו. בעוד שהעונש הקבוע לצד העבירה של כניסה או שהייה בישראל שלא כחוק לפי סעיף 12(א) לחוק הינו שנת מאסר, הרי שעונשו המרבי של המסיע שוהה בלתי חוקי ברכבו לפי סעיף 12(א) לחוק הינו 2 שנות מאסר. לאחר תיקון מס' 29 לחוק הכניסה לישראל, סעיף 12(א) לחוק קובע כי העונש המירבי של המסיע יעמוד על 4 שנות מאסר בפועל בתנאים מסויימים, לרבות במקרה בו הנאשם הסיע שלושה שוהים בלתי חוקיים ויותר.

בעבירה של הסעה לפי סעיף 12(א) בה הורשע הנאשם יש לתת את הדעת למכלול נסיבות, העשויות להשפיע על חומרת העבירה כגון זהות המסיע, נסיבות ביצוע ההסעה, מיקום תחילת הנסיעה, מספר הנוסעים (שניים או אחד), היכרות קודמת עם הנוסעים, תשלום בגין הנסיעה ועוד.

16. כפי שקבעתי בהכרעת הדין, הנאשם העלה אל רכבו תשעה (9) תושבי האזור במחלף ניצני עוז באיזור הכניסה לישראל, שמתוכם שניים שאינם נושאים באישור שהייה כחוק, והחל בנסיעה לתוך שטחיה מבלי שבדק האם יש ברשותם אישורי כניסה לישראל.

הנאשם הוא קבלן במקצועו, המעסיק בשגרה את תושבי איזור יהודה ושומרון, ואמור להכיר את הרגישות והזהירות שיש לנקוט בעת הסעתם של נוסעים כאלה. הנסיעה עצמה החלה סמוך ל"מרחב התפר", אם כי הייתה קצרה ביותר. ברכב נסעו שני שוהים בלתי חוקיים, אם כי עם אחד מהם הייתה לנאשם היכרות ממושכת על רקע העסקתו בעבר (לעניין זה ר' רע"פ 3674/04 **סאלם נ' מדינת ישראל** (פורסם בנבו, 12.2.06)).

במכלול הנסיבות, אני מוצא כי בנסיבות העניין הפגיעה של הנאשם בערכים המוגנים הינה ברמה נמוכה-בינונית, כפי שטענה המאשימה למעשה.

17. בקביעת מתחם הענישה על בית המשפט להתחשב בענישה הנוהגת, ולעניין זה אפנה למספר פסקי דין שניתנו על ידי בתי משפט השלום ברחבי הארץ, בשנה האחרונה, כשבכולם גם הייתה סקירה מפורטת של פסיקת בית המשפט העליון בסוגיה:

א. בת"פ (שלום - באר שבע) 10316-08-21 **מדינת ישראל נ' אבו קיעאן** (פורסם בנבו, 22.5.23) הורשע הנאשם על פי הודאתו בכך שהסיע בכביש מס' 80 שוהה בלתי חוקית, שלא הייתה לו עימה היכרות מוקדמת. בית המשפט קבע כי מתחם העונש נע בין חודש מאסר שיכול וירוצה בעבודות שירות ועד 6 חודשי מאסר שיכול וירוצו בעבודות שירות, והטיל עליו 45 ימי עבודות שירות לנוכח עברו הפלילי, וענישה נלווית;

- ב. בת"פ (שלום - קרית גת) **מדינת ישראל נ' אשקר** (פורסם בנבו, 10.5.23) הורשע הנאשם על פי הודאתו בהסעת שלושה שוהים בלתי חוקיים (עבירה לפי סעיף 12א(ג)(א1)(ב) לחוק הכניסה לישראל). בית המשפט קבע כי מתחם העונש ההולם נע בין מספר חודשי מאסר בפועל שיכול וירוצו בעבודות שירות ועד 18 חודשי מאסר בפועל, והטיל על הנאשם עונש של 3 חודשי עבודות שירות וענישה נלווית, גם לנוכח עמדת שירות המבחן ונסיבותיו האישיות הקשות;
- ג. בת"פ (שלום - באר שבע) **מדינת ישראל נ' טלאקה** (פורסם בנבו, 1.5.23) הורשע הנאשם על פי הודאתו, בצירוף תיקים, בשני אישומים של הסעת שוהים בלתי חוקיים, כשבגין אישום אחד הורשע בהסעת שני נוסעים ובגין אישום שני הורשע בהסעת נוסע אחד. בית המשפט קבע כי מתחם העונש בגין אירוע אחד נע בין 1-7 חודשי מאסר בפועל שיכול וירוצו בעבודות שירות ובמקרה שני בין 2-8 חודשי מאסר בפועל שיכול וירוצו בעבודות שירות, ולנוכח עברו הפלילי של הנאשם שם, הטיל עליו עונש של 4 חודשי עבודות שירות וענישה נלווית;
- ד. בת"פ (שלום - תל אביב) 13833-12-21 **מדינת ישראל נ' זחאלקה** (פורסם בנבו, 29.3.23), הורשע הנאשם על פי הודאתו בכך שהסיע שני שוהים בלתי חוקיים בתל אביב. בית המשפט ציין אמנם כי העובדה שהנאשם הסיע שני נוסעים היא נסיבה לחומרה, אך במקביל מדובר היה בנוסעים שהיו מוכרים לו מהעבר כמי שהיו בעלי אישור כניסה לישראל. מכאן קבע מתחם ענישה שנע בין מאסר על תנאי ל-8 חודשי מאסר בפועל, והטיל על הנאשם עונש מאסר על תנאי קצר וענישה נלווית;
- ה. בת"פ (שלום - ראשון לציון) 27428-12-21 **מדינת ישראל נ' אפריג'י** (פורסם בנבו, 23.3.23), הורשע הנאשם על פי הודאתו בכך שהסיע שוהה בלתי חוקי סמוך לשדה התעופה בן גוריון. לנאשם הייתה היכרות קודמת עם הנוסע, שהיה לו בעבר אישור כניסה לישראל. בית המשפט קבע כי מתחם העונש ההולם נע בין מאסר על תנאי ל-6 חודשי מאסר בפועל שיכול וירוצו בעבודות שירות, והטיל על הנאשם 200 שעות של"צ, מאסר מותנה וענישה נלווית;
- ו. בת"פ (שלום - נתניה) 14258-11-21 **מדינת ישראל נ' אלפאחורי** (פורסם בנבו, 21.12.22), הורשע הנאשם על פי הודאתו בכך שהסיע שני שוהים בלתי חוקיים, שהיו להם בעבר אישורי כניסה, ולנאשם הייתה היכרות קודמת עימם. בית המשפט קבע כי מתחם העונש ההולם נע בין מאסר קצר שיכול וירוצה בעבודות שירות ועד 6 חודשי מאסר בפועל, והטיל על הנאשם חודש מאסר בפועל שירוצה בעבודות שירות וענישה נלווית;
- ז. בת"פ (שלום - רמלה) 47493-03-18 **מדינת ישראל נ' עאדל ג'בארין** (פורסם בנבו, 13.4.22) הורשע הנאשם על פי הודאתו בכך שהסיע 4 שוהים בלתי חוקיים, אם כי הורשע בביצוע עבירה לפי סעיף 12א(ג)(1) לחוק, משום שהעבירה בוצעה טרם כניסתו לתוקף של תיקון מס' 29 שהזכרתי לעיל. בית המשפט קבע כי מתחם העונש נע בין 2 חודשי מאסר בפועל שיכול וירוצו בעבודות שירות ועד 10 חודשי מאסר בפועל, והטיל על הנאשם, נעדר עבר פלילי (אך עם רישום בגין עבירות תעבורה), עונש של 2 חודשי עבודות שירות וענישה נלווית;
- ח. בת"פ (שלום - תל אביב) 26506-08-21 **מדינת ישראל נ' ארשיד** (פורסם בנבו, 13.4.22), הורשע הנאשם על פי הודאתו בכך שהסיע שוהה בלתי חוקי יחיד בתל אביב, ובית המשפט קבע כי מתחם העונש ההולם נע בין מאסר על תנאי ל-8 חודשי מאסר בפועל, והטיל על הנאשם עונש מאסר מותנה, קנס ופסילה על תנאי.

18. יוצא, כי בעקבות פסיקה עניפה של בית המשפט העליון, שדן בשאלת העונש הראוי בעבירות לפי חוק הכניסה לישראל, ועשה גם את ההבחנה בין הנכנסים לישראל שלא כדין לבין אלו שמסיעים, מעסיקים או מלינים אותם, נוהגים בתי המשפט להטיל על נאשמים בעבירות של כניסה לישראל עונשי מאסר בפועל קצרים לריצוי בדרך של עבודות שירות, אם כי במקרים חריגים מסתפקים בהטלת מאסר על תנאי.

מדיניות זו מתיישבת עם פסיקת בית המשפט העליון ברע"פ 3677/13 **אלהרוש נ' מדינת ישראל** (פורסם בנבו, 8.12.14) וברע"פ 1195/22 **זיאד אשחאדאת נ' מדינת ישראל** (פורסם בנבו, 27.12.22), שם נקבע כי מתחם העונש ההולם בעבירה של כניסה לישראל שלא כחוק נע בין מאסר על תנאי ל-5 חודשי מאסר בפועל, ומכאן שחומרתה היחסית של עבירת ההסעה, מחייבת, במרבית המקרים, קביעת מתחם עונש שהרף התחתון שלו גבוה ממאסר מותנה.

19. לאחר כל זאת, לנוכח מידת הפגיעה של הנאשם בערכים המוגנים על ידי העבירה בה הורשע, הנסיבות המסויימות של ביצוע העבירה (הסעת שני נוסעים, על ידי קבלן, מאיזור סמוך ל"מרחב התפר", היכרות קודמת עם אחד הנוסעים), אני מוצא כי מתחם העונש ההולם בגין העבירה בה הורשע הנאשם נע בין תקופת מאסר קצרה שיכול ותרוצה בעבודות שירות לבין 7 חודשי מאסר בפועל שיכול וירוצו בעבודות שירות.

20. מכאן יש למקם את עונשו הראוי של הנאשם במתחם שנקבע.

הנאשם בחר לנהל הליך הוכחות, שבסופו אמנם זוכה מהעבירה של הפרעה לשוטר, אך הורשע כאמור בעבירה של הסעת שוהים בלתי חוקיים. בנסיבות אלו, אני סבור כי אין הצדקה למקם את עונשו של הנאשם בתחתית המתחם ממש, אם כי יש ליתן משקל לעובדה שלנאשם אין הרשעות קודמות בפלילים, ולעובדה שניהל את ההליך בצורה יעילה ומהירה, וכן יש ליתן משקל לנסיבותיו האישיות והמשפחתיות, ולעובדה כי בעבודתו הוא מפרנס לא רק את משפחתו אלא גם משפחות נוספות, של עובדיו.

לאחר כל זאת, מצאתי להטיל על הנאשם עונש של חודש וחצי מאסר בפועל שירוצו בדרך של עבודות שירות, וענישה נלווית הכוללת מאסר מותנה, קנס כספי, התחייבות ופסילה על תנאי. חרף העובדה כי לנאשם רישום תעבורתי לא מבוטל, לא מצאתי שיש מקום להטיל עליו גם פסילה בפועל מהחזקת רישון, בשים לב לעובדה כי יש בעונשים שהוטלו עליו פגיעה כלכלית לא מבוטלת, בנסיבות העניין.

סיכום של דבר

21. לאור כל האמור לעיל, אני מטיל על הנאשם את העונשים הבאים:

א. 1.5 חודש (חודש וחצי) מאסר בפועל אשר ירוצו בעבודות שירות בהתאם לאמור בחוות דעת הממונה על עבודות השירות. הנאשם יתייצב לתחילתן של עבודות השירות ביום 7.11.23 במשרדי הממונה על עבודות השירות במחוז צפון, סמוך לכלא מגידו.

מובהר לנאשם, כי מדובר בתנאי העסקה קפדניים וכל חריגה מהם, או כל הפרה אחרת, עלולה להוביל להפסקת עבודות השירות, וכן לריצוי העונש שהוטל בדרך של מאסר בפועל ממש.

ב. 3 חודשי מאסר על תנאי למשך 3 שנים מיום גזר הדין שלא יעבור כל עבירה לפי

חוק הכניסה לישראל.

ג. התחייבות כספית על סך 5,000 ₪ שלא יעבור כל עבירה לפי חוק הכניסה לישראל למשך שנתיים מיום גזר הדין. דבר ההתחייבות הוסבר לנאשם במעמד הדין, והוא אמר כי הוא מבין אותה ומתחייב כאמור.

ד. קנס בסך 2,000 ₪, או 7 ימי מאסר תמורתו. הקנס ישולם עד ליום 1.10.23.

ה. פסילה מלקבל או להחזיק רישיון נהיגה למשך 3 חודשים, ואולם הנאשם לא יישא בעונש זה אלא אם יעבור בתוך תקופה של שנתיים מיום גזר הדין את העבירה בה הורשע.

זכות ערעור כדין לבית המשפט המחוזי מרכז.

ניתן היום, כ"ט תמוז תשפ"ג, 18 יולי 2023, במעמד הצדדים: ב"כ המאשימה עו"ד חן שפירא, הנאשם וב"כ עו"ד נירה שגב.